

Bogár László: Háború és béke

2012 október 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Éppen ötven évvel ezelőt néhány napon át az emberiség a közvetlen közelébe került egy olyan apokaliptikus folyamatnak, amely akár az egész civilizáció végét jelenthette volna. A két „szuperhatalom”, az USA és Szovjetunió a nukleáris tölteteket célba juttatni képes rakétáinak stratégiai elhelyezése volt a konfliktus közvetlen forrása,{...}

és talán még ma sem tudjuk igazán felfogni, hogy milyen közel volt akkor a „világ vége”.

Az, az óta eltelt fél évszázad ugyan sok mindenben „átrajzolta” a világhatalmi erőviszonyokat, ám az önmegsemmisítés kockázatai összességében nem csökkentek jelentősen. A háború és béke kérdése és dilemmája egyidős az emberiséggel. Amióta csak emberi társadalmak léteznek, a konfliktus is létezik, és nyilván létezni is fog, kérdés, miért? Szóval, hogy miért vállalnak az egyes emberi közösségek rettenetes kockázatokat, annak érdekében, hogy háborúban legyőzzenek egy másik közösséget. Azt is látnunk kell persze, hogy megváltozóban van a háborúk természete, hogy a „békeidőnek látszó tárgyak” sokszor valójában háborúk, és adott esetben következményeik pusztítóbbak lehetnek, mint a nyílt és véres háborúké lenne. A válasz látszólag nem túlságosan bonyolult, hisz önként adódik következtetésünk, hogy a háborúk valamilyen erőforrásért zajlanak.

A legfőbb közvetlen fizikai erőforrás maga a föld, a terület, vagy még inkább „élettér”, amelyre nyilván azért van szükség, hogy a háborút kezdeményező fél népessége gyorsabban növekedjen, és/vagy azonos számú népességének anyagi gazdagsági szintje emelkedjen. Itt azért nem árt emlékezni Seattle indián főnök mondatára, amelyet Pierce amerikai elnöknek írt, amikor az ultimátumszerzően a törzsi területek haladéktalan átadására szólította fel, ellenkező esetben háborút helyezvén kilátásba: „Nem adhatjuk a földjeinket, mert nem a föld az emberé, hanem az ember a földé.” válaszolta az ultimátumra Seattle. Ezt az egyszeri szakrális mély igazságot persze a Jenki akkor sem értette, ma meg talán még kevésbé érti. Vagyis, hogy „ebül szerzett jószág ebül vész”, tehát, csak a „jó gazda gondosságával” gondozott föld töltheti be szakrális hivatását.

Másként csak kifosztott, kiuzsorázott „terület”, idővel kikerülhetetlenül „hulladékgyűjtő” lesz belőle, amelynek éppen a lényege vész el a hódítók számára. Trianon századik évfordulójához közeledve például mindent meg kellene tennünk azért, hogy statisztikai elemzések egész sorával bizonyítsuk azt, hogy a Szent Korona szakrális történelmi Magyarországának fennmaradása esetében ma és a jövőben minden itt élő nép sokkal méltóbb és gazdagabb életet élhetne. Vagyis, hogy Trianon valójában egy rendkívül veszélyes és pusztító „negatív végösszeg” játszma, ami nem egyetlen esemény, hanem egy ma is zajló és elmélyülő folyamat. A játékelmélet szerint a negatív végösszeg játszma lényege úgy foglalható össze, hogy ha az egyik fél úgy érzi, hogy többet tud ártani a másiknak, mint az neki, akkor az, számára nyereségként könyvelhető el, holott nyilvánvaló, hogy mindketten veszítettek. És ebben az, igazán végzetes, hogy ennek a patológikus tudatállapotnak az eluralkodása egyúttal arra fogja ösztönözni mindkettőjüket, hogy még durvább károkat okozzanak egymásnak, vagyis lényegében kollektív öngyilkosságukat „győztes” csaták sorozatának látják.

A társadalom-lélektan egyébként ezt romboló konfliktusként ismeri, és az emberi közösségeket fenyegető, talán legsúlyosabb patológikus fixációként kezeli. Egyre több jel utal arra, hogy korunk emberisége is éppen ezen az úton jár. Konfliktusai egyre inkább emlékeztetnek arra a helyzetre, ahol mindenki veszít, sőt talán mindenki tudja is, hogy mindenki veszít, de még sem tudunk kilépni a romboló konfliktus végzetes öngerjesztő örvényléséből. A világot irányító, egyébként saját létét is tagadó (ergo „nem létező”) szuperstruktúra tekintet nélkül az egyre fenyegetőbb következményekre, mindent letarol, mindent kifosztott, ami egyáltalán elérhető számára. Ebben az

értelemben tehát permanens globális világháború zajlik, legfeljebb ez nem mindig ölt fizikailag is értelmezhető „testet”. Ráadásul az is kiderülni látszik, hogy a háborúk okainak legmélyebb rétegében nem elsősorban, vagy legalábbis nem közvetlenül, az anyagi-fizikai tér feletti rendelkezés törekvése húzódik meg, hanem egy szimbolikus képesség gyakorlásának feltétlen igénye. Az emberi társadalmak belső érintkezésének három legfontosabb „közvetítője” éppen ezt a funkciót tölti be.

A kereskedelem, a pénzrendszer és a média ez a három döntő fontosságú közvetítője, és aki ezeket birtokolja, az ezeken keresztül az emberi társadalmak egész ön-újratérítő folyamatainak egészét ellenőrzí, röviden: azt csinál, amit akar. Logikailag az kapcsolja össze ezt a három közvetítője, hogy a kereskedelem a fizikai anyagot (az árut) közvetíti, a pénzrendszer a szimbolikus anyagot („áru”) vagyis a pénzt, a média pedig a „szimbólumok szimbólumait” vagyis az eszméket, a világtérképezési logikákat, az önazonosságot megragadni képes rendszereket. A történelem háborúinak legtöbbjé mögött feltehetőleg főként ezekért az „erőforrásokért” zajló küzdelem húzódott meg, és ez vélhetőleg ma sincs másként. A globális birodalom („globalitás”) egésze folytatja ezt a háborúját a világ „lokalitásai” ellen, és zajlik egy olyan háború is, amely a globális hatalmi rend egyes erőközpontjai között folyik a birodalom vezetésének a birtoklásáért. A lokalitások népeinek, mint a magyarságnak is, tehát egyre felkészültebbnek kellene lennie a megváltozott természetű háborúk pusztító következményeinek kivédésére.

magyarhirlap.hu - Bogár László

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló